

З ФУТБОЛОМ І СПОРТОМ ПО ЖИТТЮ

Незмінність уподобань, яку вже кілька десятиліть демонструє житель с.Борове, вчитель фізкультури місцевої школи Петро Подерня, не може не захоплювати. Ще юним хлопчиком він заховався у футбол і цей вид спорту настільки його захопив, що саме з футболем він вирішив пов'язати своє життя як гравця і тренера. Навіть з роками його пристрасть до улюбленої гри не вщухає – він і досі активно грає у футбол нарівні з молодими, попри те, що цьогоріч Петро Петрович відзначив своє п'ятдесятиліття.

Напередодні Дня фізичної культури і спорту, ми зустрілися та поспілкувалися з цим талановитим гравцем, спортивним наставником та футбольним тренером.

- Петре Петровичу, скільки вже років Ви у спорті і, зокрема, у футболі?

- Якщо за початок відліку взяти період мого дитинства, коли я починав грати у футбол, а це десь 3-4 класи, то вже майже 40 років мого життя пов'язано з футболем, бо й нині з ним не пориваю.

Чому обрали саме футбол?

- Мене ще з дитинства тягнуло до цього виду спорту, на додачу всьому, й жили ми поряд із сільським стадіоном і я змалку подавав м'ячі дорослим футболістам. Пізніше й сам почав грати у футбол, спочатку в школі, з тим за дорослу сільську команду. І хоч тоді я доволі серйозно займався легкою атлетикою, зокрема, бігом, навіть вів щоденник зі своїх тренувань, грав також у волейбол та баскетбол,

служби.

Після армії Петро також не полишив улюбленої гри – виступав не лише за свою, борівську футбольну команду, а й за команди м.Сарни та Володимирецького району. За довгі роки виступів на футбольних полях у його послужному списку безліч перемог і призових місць у різноманітних змаганнях та турнірах, ще більше - нагород, грамот, завойованих кубків і медалей. І це - ще далеко не межа, адже Петро Петрович до нині у футбольному строю і не припиняє грати уже як граючий тренер.

- А як наважились на спортивну педагогічну та тренерську роботу? – знову запитую у свого співбесідника.

- Любов до спорту і, ясна річ, до футболу, привела мене на цю роботу, хоч до цього я закінчив Дубенське училище культури і навіть 6 років пропрацював у селі за клубом. Однак, з часом, зрозумів, що це не моє покликання і у 1990-му році поступив до Івано-Франківського технікуму фізичної культури. Після його закінчення став працювати вчителем фізвиховання у Перекальській школі, з тим перевівся у рідну Борову, де й понині викладаю дітям фізичну культуру. Таким чином, на сьогодні маю вже понад 20 років педагогічного стажу. Згодом, коли в районі створили дитячо-юнацьку спортивну школу, мені, за сумісництвом, запропонували на півставки посаду тренера-викладача по футболу. Отож, паралельно працюю і в ДЮСШ, де нині треную 2 групи загальною чисельністю 50 дітей.

ють та виконують всі настанови свого тренера. Тому і результати не забарюються – протягом вже тривалого часу його вихованці стабільно показують найкращі результати у юнацькому футболі. Зокрема, зі своїми підопічними Петро Подерня не раз здобував перемоги на футбольних змаганнях районного та обласного рівнів. Так, наприклад, зі своєю дівчакою командою він у 2003 році здобув перемогу в обласному турнірі "Шкіряний м'яч", а з хлопцями вийшов у фінал, де, програвши команді м.Рівне, посів друге місце. Також чимало з його колишніх випускників стали основним складом команди дорослих с.Борове, якою так само опікується Петро Петрович, як граючий тренер. Це говорить про те, що за ці всі роки футбольного життя він зумів привити їм любов до цього виду спорту і відданість футболу.

- Петре Петровичу, розкажіть про нинішню футбольну команду Борового, в якій Ви теж виступаєте.

- Половину з них складають школярі, половину – вже дорослі. Всі хлопці – наші, з Борового, легіонерів в нашій команді немає. Навпаки, до її складу я намагаюсь залучати лише своїх, щоб набували дедалі більшого ігрового досвіду та майстерності. Благо, що у мене, як

була у складі команди дівчат, з якою ми виграли у 2003-му обласний "Шкіряний м'яч". Отож, діти у мене – спортивні. Всі вдалися у мене, бо дружина за освітою – філолог.

- Ви, свого роду, феномен – у 50 років ще грати у футбол нарівні з молодими та на всі 100 відсотків викладатися на полі – це навіть уявити важко...

- Ви знаєте, я – фанат футболу, фанат київського "Динамо", тож як почав серйозно грати з 1984 року, то і досі не полишаю улюбленої гри. Хоч і маю вже піввіку за плечима, але ще нормально себе почуваю, щоб грати і змагатись з молодими. Тому вішати бутси на

проте душа моя лежала виключно до футболу. Ще більш професійно я зайнявся улюбленим видом спорту під час проходження армійської служби, яку відбував у Тернопільській області, в ракетних військах. При нашій частині діяла футбольна команда, створена такими ж фанатами футболу як і я, тож ми часто виїжджали грати у Ковель, Львів, Стрий та інші міста Західної України. Загалом, мене та ще одного мого сослуживця – грузина Цаву, до речі, рідного брата відомого тоді гравця тбіліського “Динамо”, залучали грати практично за всі футбольні команди Прикарпатського військового округу. Тож, можна сказати, що професійно я займався футболом усі два роки

І потрібно сказати, що як спортивний наставник Петро Подерня проявив себе не гірше, ніж гравець. Адже сьогодні він може похвалитися і неабияким футбольним досвідом як тренер. Звичайно, цьому передувала неабияка праця, бо ж набирає діток Петро Петрович у свої групи ще маленькими школярами, а випускає у життя вже сформованими особистостями і хорошими спортсменами-футболістами. Разом з ними переживає яскраві перемоги і гіркі поразки, вчить їх мистецтву володіти м'ячем, технічним і тактичним навичкам на футбольному полі, удосконалюється й сам, як тренер і головне - має довірливі стосунки зі всіма своїми вихованцями, які наполегливо трену-

тренера, є в цьому плані широкий вибір – село наше велике, тож молоді і бажаючих грати вистачає. А як граємо – судити нашим прихильникам і вболівальникам.

- Наскільки мені відомо, Ваш син теж пішов Вашим шляхом і став не лише футболістом, а й спортивним наставником.

- Так, мені дуже відродно, що і син Тарас пішов по моїх стопах. Недавно він закінчив Рівненський РДГУ по спеціальності “фізична культура” і зараз працює у Рівному викладачем у охоронному спортмістечку. Він, як і я, грає у футбол, причому виступає і за нашу борівську команду, і за команду Радивилова. Донька у мене теж займається спортом і, зокрема, футболом – вона

цвях поки ще не збираюсь. Ось зараз, наприклад, виступаю не тільки за свою, місцеву футбольну команду, а й за команду с.Біле, що у Володимирецькому районі. Загалом же, рахую, що 50 – це ще не межа у спорті і навіть у футболі, якщо постійно підтримувати спортивну форму та тримати себе у здоровому тонусі.

- А чи не було бажання виступати за якісь професійні футбольні клуби?

- Таке бажання було звичайно, коли був молодший. Але, на жаль, такої можливості я не мав. Однак, про те, що залишився у своєму селі, ніскільки не жалкую. Адже маю змогу займатися улюбленою справою, навчати діток оздоровчій фізкультурі та мистецтву гри у футбол. А ще за ці всі роки я виховав і випустив дуже багато гарних спортсменів і футболістів. Чимало з них продовжують грати на більш вищому рівні, виступаючи за кузнецовський “Ізотоп”, за футбольні команди Нетішина, Сарн, Радивилова, що мені дуже приємно, як тренеру.

Таким чином, якщо говорити про Петра Подерню, то ця людина повністю присвятила себе спорту. Тому варто ставити за приклад його самовіддачу на футбольних полях як гравця і тренера, безкорисливу любов до футболу та, загалом, до спорту. Віряться, що завдячуючи своєму великому ігровому досвіду, спортивним, педагогічним та тренерським задаткам, Петро Петрович ще довго працюватиме на викладацькій ниві в напрямку популяризації та розвитку улюбленої гри і, звичайно ж, гратиме сам ще не один рік. Отож, всього цього щиро йому і бажаємо.

Розмову вів Сергій ТИШКОВЕЦЬ

На фото: Нинішня команда с.Борове